

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1140

19.01.2025 (136)

Utbildningen av ett ondskefullt geni

av Gerhard Lauck

Del 6

Kapitel tre Hemlig verksamhet

Om vi hade femtio män som Gerhard Lauck skulle vi ta makten!

"Kamrat X"

Efterkrigstidens Europa

I slutet av andra världskriget var Europa i huvudsak uppdelat i den USA-dominerade västvärlden och den ryskdominerade östvärlden.

Européerna var inte glada över denna "ockupation".

Många av dem ansåg att amerikanerna helt enkelt var det *mindre onda av två onda ting*. Till skillnad från de flesta amerikaner såg de inte alltid USA och Sovjetunionen som "de goda" och "de onda" i dödlig strid om frihet kontra tyranni.

Istället sågs de som två imperier inbegripna i ett revirkrig. Denna rivalitet kunde mycket väl eskalera till ett fullskaligt krig. Men båda imperierna verkade föredra skärmytslingar i form av små "brush wars" i utkanterna.

Den "gyllene buren" i väst var uppenbarligen bekvämare än den hårda "gulagen" i öst. Ändå uttryckte vissa människor oro för att den *västerländska dekadensen* på

lång sikt skulle visa sig vara ännu *mer skadlig* än *förtrycket i öst*.

När västvärlden misslyckades med att stödja den ungerska revolutionen 1956 blev även de mest övertygade antikommunisterna ganska besvikna på den amerikanska regeringen i synnerhet.

Privata organisationer bildades i väst i syfte att ge stöd till underjordiska motståndsrörelser i ockuperade länder. De fick ingen statlig hjälp eller stöd.

Jag spelade en viktig roll i detta arbete!

Vissa regeringar i västvärlden *tolererade* dessa organisationer. Andra *bekämpade* dem aktivt! Några intog en hållning någonstans mitt emellan de båda ytterligheterna. Vi kallar dem "säkra länder", "fientliga länder" och "neutrala länder".

Naturligtvis gjorde dessa privata organisationer allt för att uppmuntra *tolerans i stället för förföljelse*! Detta innebar *strikt laglighet* närhelst och varhelst det var möjligt. Även där oliktänkande var *förbjudet* måste motståndet vara *strikt ickevåldsamt*!

Det stöd som dessa privata organisationer gav tog sig olika uttryck. Min verksamhet specialiserade sig på att tillhandahålla dissidentlitteratur.

Detta arbete involverade länder och rättssystem som - åtminstone med amerikanska mått mätt - inte har någon respekt för yttrandefriheten. Där, säg, en vardaglig kommentar till en vän, som hörs av främlingen som står bredvid dig i tunnelbanan eller sitter bredvid dig på en restaurang, *kan leda till att du hamnar i fängelse*. Dissidenter tillbringade ibland månader, till och med *år* i fängelse för helt ickevåldsamma tankebrott.

Min första deportation

Jag gjorde ännu bättre framsteg på den här resan än på den föregående. Allt gick smidigt. Jag reste mycket i hela landet och knöt många utmärkta kontakter.

Efter att ha hållit ett kort tal var jag tvungen att flyga till en annan provins långt borta. Det fanns inte tillräckligt med tid för att ta tåget, eftersom jag skulle vara huvudtalare redan nästa dag.

Min vän och jag lade båda märke till samma söta tjej. Han föreslog att jag skulle göra ett drag. Jag påminde honom om att jag skulle åka nästa dag. Så det borde han göra. Många år senare träffades vi av en slump i ett annat land. Det visade sig att han hade gift sig med henne! Den lyckliga hunden!

Arrangören var så nöjd att han bjöd in mig att hålla samma tal i en annan stad några veckor senare. Publiken där var ännu mer mottaglig. Efter att mötet officiellt hade avslutats insisterade Wolf-Dieter Eckart och hans vänner på att bli fotograferade tillsammans med mig.

Jag lämnade den provinsen samma dag.

Nästa dag besökte jag en vän i en annan provins. Telefonen ringde. Efter ett kort samtal vände han sig till mig och sa: *Det var min son. Det står något i tidningen om en amerikan som höll ett tal i Hamburg i går och som deporterades. Kan detta ha något att göra med DIG?*

Vi var båda förvirrade. Uppenbarligen hade jag inte blivit deporterad. Jag satt ju precis där! Det hela verkade märkligt.

Jag bestämde mig för att ta tåget tillbaka till Hamburg. Innan jag gick ombord på tåget köpte jag den lokala tidningen. När jag bläddrade igenom den hittade jag snart en artikel med mitt fotografi. Bildtexten lød: *Gerhard Lauck: Spårlöst försvunnen*. I själva artikeln stod det att jag hade deporterats.

När jag återvände till staden i fråga frågade jag en vän: *Stod det något i tidningen här?*

Hans skrattade och sa: *Du fick rubriker i HAMBURGER MORGENPOST!*

Han visade mig artikeln. Visst, där var jag! Men jag var fortfarande förvirrad över påståendet att jag hade blivit utvisad. Jag träffade en advokat. (Som ung hade han varit försvarsadvokat vid den så kallade Nürnbergtribunalen... Han hade för övrigt också en släkting som hade flytt till Amerika, eftersom han var familjens svarta får).

Han berättade att "utvisning" syftade på ett "utvisningsbeslut". Inte den fysiska deportationen i sig. Jag var tvungen att räkna med att det fanns en arresteringsorder på mig. Jag skulle tas i förvar och sedan sättas på ett plan ut ur landet.

Det hade inte varit så svårt att undgå arrestering. Men det var ändå dags för mig att återvända till Amerika.

Jag bestämde mig för att "gå ut med en smäll".

Det första jag gjorde var att använda den återstående tiden på ett bra sätt. Jag organiserade en framgångsrik import.

Efteråt deltog jag i ett NPD-möte (*Nationaldemokratische Partei Deutschlands*) i en liten stad. En främling gick fram till mig och frågade om jag var Gerhard Lauck. Jag svarade nonchalant: *Jag har hört att han redan har deporterats*. En vän som satt mittemot mig skrattade nästan högt. Sedan gick han ut för att röka en cigarett. Medan han stod framför dörren och rökte kom en annan vän (som hade döpt sin son till Adolf).

Deras samtal gick till på följande sätt:

Polisen stannade till hemma hos mig. De letade efter Gerhard. Jag sa att jag inte visste var han var. Råkar du veta det?

Ja, han är inne!

Han trodde att det var ett skämt. Tills han kom in och såg mig.

Det andra jag gjorde var att göra ett offentligt uttalande om att jag skulle hålla ett

nytt tal med titeln: *Varför jag inte erkänner mitt utvisningsbeslut!* Komplet med tid och plats. Sedan gjorde jag en inspelning av mitt tal och gjorde det oväntade: *Jag dök faktiskt upp för att hålla talet!*

Ingen förväntade sig att jag skulle göra det. Inte ens polisen. De hade bara två män där. Mitt följe var fler än dem. Dessutom var min minsta "livvakt" större än någon av dem. Min största livvakt gjorde dem till dvärgar. Bara hans flin räckte för att avslöja vad han tänkte: *Kan jag döda dem nu, chefen?*

En polisman bad mig nervöst att följa med honom till polisstationen. Jag gick vänligt med på det.

Upp ankomst, förklarade jag: *Jag har redan en flygbiljett. Jag har dock kontrollerat alla möjliga reseförbindelser, både luft- och landvägen. Det ENDA SÄTTET jag kan hinna med mitt flyg är om jag tar tåget som lämnar staden om fyrtiofem minuter.*

Flygningen gick från en flygplats i Luxemburg. Jag hade verkligen undersökt alla alternativ med en resebyrå.

Han gick för att fråga sin överordnade. Fem minuter senare kom han tillbaka. En polisbil körde mig till tågstationen. Jag gick ombord på tåget. En polisman klev på tåget med mig. Jag förväntade mig att han skulle följa med mig hela vägen till flygplatsen. Men han klev av tåget vid den sista hållplatsen inom stadens gränser. Jag var ensam och fri!

Jag övervägde att stanna kvar i landet, men bestämde mig för att inte göra det.

Några månader senare, när jag var tillbaka i USA, fick jag en rolig tidningsartikel från det landet. En journalist hade på något sätt upptäckt att ingen hade eskorterat mig hela vägen till flygplatsen. Ingen hade någonsin bekräftat att jag *faktiskt hade lämnat landet*. Han spekulerade i att *jag kanske fortfarande var kvar där och arbetade underjordiskt!* Jag skrattade gott. Han hade ju trots allt *nästan* rätt.

Denna publikation var organ för Västberlinavdelningen av det östtyska kommunistpartiet, *Socialist Unity Party*.

Mitt liv i tunnelbanan

Naturligtvis lever och arbetar de allra flesta dissidenter i sitt eget land. Deras fördel är att de känner till det utan och innan. Deras nackdel är att den politiska polisen ofta vet, eller åtminstone anar, vilka de är.

Jag tillhör en annan kategori, eftersom jag är baserad i väst. Mina besök är relativt korta: dagar, veckor eller månader i sträck. Såvida jag inte är fängslad, i vilket fall det handlar om år.

Under de första åren gick mitt första möte med en underjordisk cell i allmänhet till på följande sätt.

Det knackar på dörren sent på kvällen eller till och med mitt i natten. En sömnig man öppnar dörren för att se vem det är. Jag står där. En förvånad blick: *Jag visste inte att du skulle komma! Kom in! Kom in! Kom in! Kom in!*

Är ni hungriga? Kom in i köket. Jag ska fixa något att äta åt dig.

Om det finns tid ägnar vi timmar, till och med hela natten, åt att prata och lära känna varandra.

Vi måste bekanta oss med varandra. Detta inkluderar kunskap om hemsituationen, sysselsättning och vanliga dagliga rutiner.

Vi måste skapa ett personligt band utöver det abstrakta band som redan finns. Detta gör naturligtvis senare nyheter om deras öde mer personliga. Det här är människor jag känner, inte statistik.

Under de allra första dagarna handlade det ofta om alkohol. Vissa dissidenter skulle inte lita på dig om du INTE drack dig full med dem och avslöjade din "sanna natur". Andra skulle inte lita på dig om du DOG blev berusad. Antingen för att du inte kunde hålla dig eller för att du uppenbarligen var en disciplinerad fyllbult! Tänk efter!

Vi måste utveckla vårt eget "kommunikationssystem". Fastställa hur och när vi kommer att kontakta varandra i framtiden, när telefonavlyssning och till och med direkt övervakning kommer att göra saker och ting komplicerade.

Mina dumma skämt kom ofta väl till pass här.

Varje cell måste ha sin egen enkla kod för åtminstone några grundläggande begrepp. Varje kod är *annorlunda*. Och jag måste *memorera varenda en!* Förutom dussintals namn, adresser och telefonnummer. Trots utmattnings och stress. Ibland går jag i dagar utan sömn, alltid i rörelse, alltid försöker jag ligga ett steg före den politiska polisen.

Vi måste bestämma en handlingsplan och nästa steg för oss båda.

Jag måste bedöma den nya medarbetaren. Hans kapacitet och begränsningar. Framför allt säkerhetsriskerna. Och jag måste vidta försiktiga, ibland mycket subtila, ytterligare säkerhetsåtgärder.

Detta kan mycket väl vara vårt enda tillfälle till ett sådant möte!

Vår nästa kontakt kan vara indirekt. Kanske ett kort och noggrant formulerat meddelande. Kanske veckor senare. Jag måste vara säker på att mottagaren kommer att förstå detta meddelande och vidta lämpliga åtgärder. Även om det låter trivialt eller rent av löjligt...Ja, även om det innebär att man missar en bowlingmatch eller ett födelsedagskalas.

Familjemedlemmar är ofta närvarande när mötet inleds. Det är inte ovanligt att hustrun ser rädd ut. Hon vet vilka konsekvenser hennes mans underjordiska verksamhet kan få för hela hennes familj. Jag är förkroppsligandet av den rädslan. Jag är inte bara brevbäraren som levererar kallelsen. Jag är också själva uttagningsnämnden.

Senare blir det mycket enklare. För det första känner alla till mitt rykte. Jag behöver inte bevisa något för dem. För det andra har jag oftast att göra med personer i första ledet, eller åtminstone erfarna och pålitliga personer i andra ledet. Många av oss känner varandra. Vi har arbetat tillsammans tidigare.

Denna koncentration av flera välkända aktivister drar naturligtvis till sig den politiska polisens uppmärksamhet. Om de gissar att en "västerländsk agent" befinner sig i området eskalerar denna nyfikenhet till en matningsfrenesi.

Ibland skulle min ankomst ses som ett bra tillfälle att ordna en fest! Det var allt jag behövde. Ännu fler människor som kände till min närvaro. Och festa och dricka.

Naturligtvis uppmanade jag alltid förarna att hålla hastighetsgränsen. Jag ville inte att en rutinmässig trafikkontroll skulle leda till att jag identifierades och arresterades. Tyvärr följdes inte alltid dessa instruktioner. En gång när vi stoppades blev jag positivt överraskad över att inte bli arresterad på plats. Men jag var tvungen att räkna med att min närvaro i området hade blivit känd.

En annan gång insisterade min chaufför på att visa mig några intressanta platser. Eftersom jag visste att det fanns en stor risk att de skulle vara under övervakning tackade jag nej till erbjudandet. Men han accepterade inte "nej" som svar. Vid ett tillfälle funderade jag på att hoppa ur det rörliga fordonet. Men det skulle vara både iögonfallande och farligt. Som tur var slutade allt bra.

En annan kollega beklagade sig senare över detta: *Om polisen hade vetat att du befann dig i området hade det varit den FÖRSTA PLATSEN de hade letat på!*

På den ljusa sidan gav jag Wilfried-Arnulf en komplimang för hans konstböcker. Och hans ovanliga husdjur.

En gång körde vår guide i fordonet framför oss. Vi visste inte vägen så vi var tvungna att följa efter honom. Naturligtvis körde han över hastighetsgränsen. Min förare och jag var båda ganska missnöjda med detta. Christian Worch kommenterade: *Ibland tänker jag att jag borde låta skjuta alla våra medarbetare för inkompetens. Sedan måste jag låta skjuta mig själv för att jag har skjutit alla våra medarbetare.*

Många av dessa aktivister var erfarna. De var dock vana vid en lägre intensitet i polisens verksamhet. Olika regler och förfaranden tillämpades när polisen visste att jag var i området. Ungefär som skillnaden mellan ett kuddkrig och ett knivslagsmål.

Mina bostäder varierade från iskalla fängelsehålor till mysiga lägenheter. En gång hade jag njutit av en vacker kvinnas platoniska sällskap. Jag såg fram emot att återvända nästa kväll. Men den lokala säkerhetschefen insisterade på att jag inte skulle tillbringa två nätter på samma ställe. Han hade naturligtvis rätt. Ändå var detta en gång då jag önskade att säkerhetsvakterna hade varit mer slappa! Den andra natten tillbringade jag i en lägenhet med kallt vatten. Den hade åtminstone en toalett.

Om vi inte kunde dölja indikationerna kunde vi åtminstone dölja dem med falska spår någon annanstans. Detta gjordes med system och med framgång. Om tre varningsklockor ringde i ett område, skulle tio ringa i andra. Under en tidsperiod blev förföljarna utmattade. Energisk handling försämrades till att bara gå igenom känslorna.

Ibland använde jag en förklädnad. Det kunde vara så enkelt som en hatt. Men jag hade alltid kläder med flera fickor. Jag var tvungen att räkna med den mycket verkliga möjligheten att jag kunde bli tvungen att släppa allt och fly. Jag behövde ha dokument och pengar på mig.

En gång vaknade jag mitt i natten. Jag hörde ropen "Polis!" och hur det bankades på dörren. Lyckligtvis var det rummet bredvid mitt. Jag tänkte att polisen helt enkelt hade fått fel rum av misstag. De skulle vara vid min dörr om en minut eller två. Jag klädde på mig lite kläder och skor innan jag sprang ut genom fönstret.

Men jag hade tur! De var verkligen ute efter killen i rummet bredvid!

En annan gång hörde jag någon ropa mitt namn på Frankfurts tågstation. Jag låtsades att jag inte hade hört det och fortsatte att gå mot utgången. Men mannen hann ifatt mig. Lyckligtvis var han en sympatisör!

Jag hade skägg i flera månader. I allmänhet blev männen lurade, men kvinnorna kände fortfarande igen mig. Kanske är kvinnor helt enkelt mer alerta. Eller så var det kanske min omisskännliga sex appeal.

Hur som helst hade min egen hemliga verksamhet både fördelar och nackdelar.

Fördelarna var bland annat internationella resor och kontakter med intressanta människor. Jag träffade till exempel flera mycket vackra unga damer! Spontant kommer jag att tänka på tre: den "polska prinsessan", den "baltiska baronessan" och "maffiaprinsessan".

Nackdelarna inkluderade deportationer. Mitt personliga rekord var *två på en månad* - på direkt order från motsvarigheten till chefen för USA:s inrikesdepartement!

En av fördelarna med mina fritidsaktiviteter är att jag har en stående inbjudan att bo GRATIS på vilket som helst av ett antal statliga boenden.

Dessa förstklassiga, gediget byggda anläggningar är så populära att de kräver höga murar, taggråd och beväpnade vakter för att hålla borta den stora massan

som försöker ta sig in! Även de enskilda rummen, vanligtvis privata rum kompletta med vatten och avlopp, har galler för fönstren för att hålla pöbeln borta.

Rumsservice levererar den professionellt tillagade maten till ditt rum. De förväntar sig inte ens en dricks! Gym, frisersalong, läkarstation, tvättstuga, bibliotek och till och med butik gör det onödigt att lämna anläggningen även om man är på ett längre besök.

De andra gästerna utgör ett fascinerande urval av olika samtalspartners. Intressanta historier och användbar information finns det gott om här.

Är du svartsjuk? Var inte det! Du kan också kvalificera dig för en GRATIS vistelse. Ta fram den mest effektiva sloganen och ropa ut den på ett välbesökt torg.

Det finns ett populärt skämt. I en nödsituation, ropa inte efter polisen. Ropa en motståndsparoll istället. Då kommer polisen mycket snabbare!

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

